

תוך דיון באספקטים הטכניים הקשורים בביצוע ציור, דובר כבר רבות על הסכנה שבהעמסת יתר של הבר המצויר בחומר הצבע. בתערוכתה של רות הדני יש דוגמאות רבות הממחישות העמסה כזאת, הנהפכת במקרה זה למפגע של ממש - עד אי-יכולת להעריך את המצויר. הסיבות להעמסה כזאת יכולות לנבוע מכמה גורמים: (א) מתוך שימוש, מנימוקי חסכון, בבר שכבר צויר עליו פעם או יותר; (ב) העמסה מתוך תיקונים רבים וניסויים שונים הנעשים על אותו בד; (ג) ניסיון ליצור חומריות בעלת משמעות עצמאית; (ד) טכניקה של שימוש במכחול יבש, בה מנסה הצייר להשיג שקיפות על ידי הנחת שכבות שאינן מכסות כליל את השכבות התחתונות המשמשות להן כתשתית (שני האחרונים אינם אלא סוגים של טכניקות מיוחדות והעמסת יתר אינה תכונה הכרחית שלהן, אך בגלל התהליך הטכני המיוחד מתרחשת העמסה כזאת לעיתים קרובות - בטכניקות אלה).

מאחר ונראה כי הגורמים לעומס-היתר המצוי בציוריה של רות הדני, קשורים בעיקר בשני הסוגים הראשונים שהוזכרו, דהיינו, שימוש בבר שכבר צויר עליו מקודם ותיקונים בציור הקיים, יכולים ציוריה לשמש כאזהרה לתוצאות האפשריות ממפגעים אלה.

לפני הכניסה לפרטי הדיון, חשוב להבחין ברורות בין מספר מושגים המופיעים בהקשר זה: (א) "ספונטאניות" (ב) "חופש ביצוע" (ג) "טריות" (ד) "ניקיון טכני". ספונטאניות פירושה - לפחות בהקשר המצומצם של "מלאכת הציור" - ביטוי ישיר ומיידי, כביכול, ללא הרהורים קודמים וללא התעכבות; במושג "חופש ביצוע" הכוונה היא ליכולת הטכנית המאפשרת ביטוי ספונטאני. ללא יכולת כזאת, יהיה הביטוי הספונטאני פגום מבחינת עיצובו או אף יאבד כליל. חופש ביצוע, בצירוף ספונטאניות, מקנה למשיכת המכחול ישירות, אי-אמצעיות ומיידיות, המכונים לעיתים קרובות בשם "טריות". אין לערב "טריות" עם "ניקיון טכני"; ניקיון טכני דן ועוסק בשימוש באמצעים כמתייחס לכלל התבנית הציורית. משיכת מכחול בודדת בציור מסוים יכולה להיות "טריה" היינו לא מאומצת, ישירה, אך אין פירושו של דבר שהציור בו היא מופיעה הוא בעל ניקיון טכני. יתר על כן, ניקיון טכני אינו בהכרח קשור בביטוי ספונטאני ויכול להיות חסר כל טריות. בציוריו של צייר קלאסיציסט יכול להיות ניקיון טכני מעולה ואף חופש ביצוע, אך לרוב לא תמצא בו ספונטאניות או טריות.

בציוריה של רות הדני יש ספונטאניות מסוימת, אך חסרים כליל הטריות והניקיון הטכני. ציורה הוא פיגורטיבי וצבעוני, ומכאן שהוא תלוי ביותר בטוהר הצורות, עיצובן ועיבוד הצבע. הצבעוניות התחתית המעובה (בין אם היא מכוונת ובין אם היא שריד של ציורים קודמים שצוירו על אותו בד) מרסקת את הצורות ומשמיטה כל אפשרות למבנה צבעוני עילי. הגוון מאבד את זהרו והופך דהוי ומת עד שאין עוד אפשרות לדון בו לגופו. בעיון בציורים מסוג זה חייבים להיות טכניים בלבד, משום שבמצבם הנוכחי דומים הם לתצלום שקומט, נטרט ודהה, עד שבקושי אפשר להכיר בו את המצולם.